Lumi és az utolsó körte

Egy mese a nagylelkűségről: ahogy Lumi rájön, hogy a legédesebb falat mindig az, amit megosztunk.

Azon a késő nyári délelőttön, amikor a nap aranyszínű takarót terített a dombokra, Lumi felfelé kapaszkodott a Nagylelkűség Dombjának ösvényén. A rét tele volt sárga meg lila virággal. A kis tarisznyája halkan himbálózott az oldalán.

A domb tetején egy öreg körtefa álldogált. Az ágai közt egyetlen körte maradt, aranyszínű és kövér. Lumi egész nyáron várta, hogy ez a körte végre megérjen.

Lábujjhegyre állt, és óvatosan leemelte. Meleg volt a tenyerében, és olyan édes illata volt, hogy Luminak összefutott a nyál a szájában.

„Ez az enyém", suttogta boldogan. „Az egész, csak az enyém."

Ekkor két halk hangot hallott a fa mögül. Két kis pajtás üldögélt a fűben, egy lila meg egy zöld. Testvérek voltak.

A lila pajtás szeme felragyogott, ahogy a körtére nézett. A zöld pajtás nagyot nyelt.

„De szép körte", mondta a lila pajtás halkan. „Mi már nagyon régen ettünk körtét."

Lumi a markába zárta a körtét. A gyomra egy kicsit összeszorult. Egész nyáron erre az egyetlen körtére várt, és most itt volt a tenyerében.

Tett egy lépést hátra. De a lába nem vitte tovább. A két pajtás nem kért semmit, csak ült csendben, és várt.

Egy pillanatig senki sem szólt. A szél átfutott a réten, és a virágok lassan bólogattak.

Lumi a két pajtásra nézett, aztán a körtére. Eszébe jutott a tavasz, amikor a lila pajtás egy marék epret adott neki, pedig magának is alig maradt.

Lassan leült a fűbe, egészen melléjük. Az érett körtét óvatosan három egyforma darabra osztotta. „Együk meg együtt”, mondta mosolyogva.

A lila pajtás arca felderült. A zöld pajtás tapsolni kezdett a pici kezével. Mindhárman beleharaptak a maguk darabjába, és a körte édes leve lecsordult az állukon.

A megosztott körte mindig édesebb.

A lila pajtás nevetett, a zöld pajtás pedig jókedvében a fűben forgott. Lumi is nevetett velük, és a domb visszaverte a kacagásukat.

Aztán a zöld pajtás elszaladt a rét szélére, és egy marék szedret hozott vissza. Szétosztotta három kupacba: jutott belőle Luminak is, a testvérének is, magának is.

„Köszönjük”, mondta a két pajtás egyszerre.

„Szívesen”, felelte Lumi. „Nektek is köszönöm.”

A nap melegen sütött rájuk a dombtetőn, és a körtének már csak a magja maradt. Lumi mégis úgy indult haza, mintha többet vinne, mint amennyivel jött.

Amiből csak egy van, azt is el lehet osztani. Kevesebb marad belőle, de többen örülnek neki.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy nehezedre esett megosztani valamit, amit nagyon szerettél? Mi volt az?
2. Szerinted miért lett még jobb a körte, amikor Lumi megosztotta a két pajtással?
3. Mit szoktál te szívesen megosztani a testvéreddel vagy a barátoddal?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-az-utolso-korte/